

## บทที่ 5

### บทสรุปและข้อเสนอแนะ

#### 5.1 บทสรุป

จากการศึกษาพบว่าลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นจำนวนมากและมีมูลค่าความเสียหายที่สูงอันอาจกระทบทางเศรษฐกิจอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มองค์กรธุรกิจต่าง ๆ ไม่ว่าจะองค์กรธุรกิจขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ ที่มีการติดตั้งซอฟต์แวร์โดยไม่มีสัญญาอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ และมีมูลค่าความเสียหายกว่า 100 ล้านบาท โดยเฉพาะในช่วงระบาดของโรคโควิด-19 ที่ทำให้บุคคลในองค์กรต้องทำงานในสถานที่พักและมีการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์มากขึ้นตามมา ซึ่งถึงแม้ว่าการคุ้มครองการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จะมีการกำหนดโทษปรับและจำคุกเอาไว้ตามมาตรา 69 และ 70 ก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดของผู้ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ได้

การบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ของประเทศไทย เป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว โดยไม่มีการกำหนดโทษปรับแบบขั้นต่ำและขั้นสูงเอาไว้ โดยศาลจะลงโทษปรับเกินไปกว่าที่กฎหมายกำหนดไม่ได้ โดยการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ขั้นต้น จะมีแค่ระวางโทษปรับสถานเดียว แต่หากเป็นการกระทำเพื่อการค้า ก็จะต้องระวางโทษปรับหรือโทษจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ หากเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรุนแรง ก็จะต้องระวางโทษปรับสถานเดียวเช่นกัน แต่หากเป็นการกระทำเพื่อการค้า ก็จะต้องระวางโทษปรับหรือโทษจำคุก หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนี้ การบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ ยังเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลอีกด้วย ทำให้การบังคับใช้โทษปรับในความผิดของบุคคลดังกล่าวต้องรับโทษทางอาญาในความผิดเดียวกันและความร้ายแรงของการกระทำความผิดเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ดีการบังคับใช้กฎหมายการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ของประเทศไทยก็มีปัญหาการบังคับใช้อยู่หลายประการ

ประการแรก ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของประเทศไทย

ประการที่สอง ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของประเทศไทย และ

ประการที่สาม ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของประเทศไทย

โดยปัญหาดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นปัญหาสำคัญในการศึกษาวิจัยตามสารนิพนธ์นี้ โดย ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ มีปัญหาที่กฎหมายไทยกำหนดเพดานความผิดขั้นสูงขั้นต่ำของการกระทำความผิด โดยไม่สามารถที่ลงโทษปรับเกินไปกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ จึงไม่สามารถที่จะยับยั้งป้องปรามผู้กระทำความผิดได้ โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี หรือในระดับองค์กร ประกอบกับการได้รับผลประโยชน์จากการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ที่มีมูลค่าความเสียหายที่สูงมากกว่าผลร้ายจากโทษปรับที่ได้รับ จึงทำให้การบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวไม่สอดคล้องกับกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษปรับ เพื่อข่มขู่ยับยั้งในการกระทำผิด

ในส่วนปัญหาการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของประเทศไทย พบว่าการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์เป็นการใช้บังคับกับบุคคลทุกประเภทตามความร้ายแรงของความผิด แต่ก็ไม่ได้คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดโดยเฉพาะ การลงโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน จึงได้รับผลร้ายจากการได้รับโทษปรับที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังส่งผลให้ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีแนวโน้มที่จะกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ เนื่องจากไม่เข็ดหลาบจากการกระทำผิด ส่วนผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี หากไม่มีความสามารถในการชำระค่าปรับก็อาจที่ถูกกักขังแทนค่าปรับได้ แต่กรณีนิติบุคคล หากไม่มีความสามารถในการชำระค่าปรับ ก็จะไม่ถูกกักขังเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา เพราะโดยสภาพแล้วนิติบุคคลไม่สามารถลงโทษแก่เสรีภาพได้ จึงทำให้นิติบุคคลต้องรับโทษปรับเพียงเท่านั้น

ในส่วนปัญหาการบังคับใช้โทษปรับกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของประเทศไทย เนื่องจากโดยสภาพแล้วนิติบุคคลย่อมมีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าบุคคลธรรมดาเป็นการทั่วไป แต่ความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์กลับกำหนดให้นิติบุคคลได้รับบทลงโทษเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา ในความผิดเดียวกัน ความเสียหายเดียวกัน จึงทำให้เกิดปัญหาการลงโทษปรับของบุคคลดังกล่าวที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้บทกำหนดโทษในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ที่กระทำเพื่อการค้า นอกจากจะลงโทษปรับได้แล้ว ยังสามารถลงโทษปรับควบคู่ไปด้วยได้ เนื่องจากการปรับอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ ในการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด แต่ในความผิดดังกล่าวกลับกำหนดให้นิติบุคคลต้องระวางโทษเช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา ซึ่งโดยสภาพ

แล้วการลงโทษเกี่ยวกับเสรีภาพแก่นิติบุคคลย่อมไม่สามารถทำได้ จึงทำให้การบังคับใช้โทษปรับแก่นิติบุคคลเป็นปัญหาประการหนึ่ง

จากปัญหาทั้งสามประการที่กล่าวมาจึงทำให้ผู้วิจัยทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการลงโทษทางอาญา โทษปรับทางอาญา นิติเศรษฐศาสตร์ แนวคิดทฤษฎีของทรัพย์สินทางปัญญาและลิขสิทธิ์ รวมถึงกฎหมายต่างประเทศได้แก่สาธารณรัฐฟินแลนด์ ราชอาณาจักรสวีเดน และสหรัฐอเมริกา ที่เกี่ยวกับการบังคับใช้โทษปรับในคดีความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ เพื่อที่จะวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาและแนวทางในการแก้ไขของสภาพปัญหาทั้งสามประการดังกล่าว

การบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของสาธารณรัฐฟินแลนด์ มีการกำหนดความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ไว้เป็นการเฉพาะ แต่อย่างไรก็ดีกำหนดโทษปรับในสาธารณรัฐฟินแลนด์ เป็นการกำหนดโทษปรับแบบตามวันและรายได้ (Day Fine) โดยเป็นโทษปรับที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดและความร้ายแรงของการกระทำความผิด เป็นสำคัญ โดยมีการกำหนดจำนวนวันปรับ และกำหนดรายได้ต่อวันของผู้กระทำความผิดมาคำนวณคูณเป็นผลลัพธ์โทษปรับตามวันและรายได้ ซึ่งการกำหนดวันปรับจะมาจากความร้ายแรงของการกระทำความผิด ส่วนรายได้ต่อวันของผู้กระทำความผิดนอกจากข้อมูลจากฐานภาษี หรือข้อมูลจากการสอบสวนรายได้แล้ว ยังมีการหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นค่าเลี้ยงดูบุตร ภรรยา บิดามารดา หรือผู้ที่อยู่ในอุปการะเลี้ยงดูของผู้กระทำความผิด ก่อนที่จะกำหนดจำนวนวันปรับและรายได้ต่อวันให้เหมาะสม ดังนั้นการการบังคับใช้โทษปรับของสาธารณรัฐฟินแลนด์ จึงเป็นการลงโทษปรับที่เหมาะสมแก่ฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลตามความร้ายแรงของการกระทำความผิดและแก้ปัญหาข้อจำกัดของการลงโทษปรับแบบตายตัว

ในส่วนของการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของราชอาณาจักรสวีเดน มีลักษณะการบังคับใช้โทษปรับแบบตามวันและรายได้ (Day Fine) เช่นเดียวกับ สาธารณรัฐฟินแลนด์ ซึ่งหลักการบังคับใช้โทษปรับต่าง ๆ มีความใกล้เคียงกัน มีความแตกต่างในส่วน สำคัญที่ว่าจำนวนปรับของประเทศทั้งสองจะมีการกำหนดขั้นต่ำและขั้นสูงของวันปรับที่แตกต่างกัน ดังนั้นการการบังคับใช้โทษปรับของราชอาณาจักร สวีเดน จึงเป็นการลงโทษปรับที่เหมาะสมแก่ฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลตามความร้ายแรงของการกระทำความผิดและแก้ปัญหาข้อจำกัดของการลงโทษปรับแบบตายตัว

ในส่วนของการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของสหรัฐอเมริกา เป็นการบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวเช่นเดียวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทย แต่มีความแตกต่างที่ว่า การกำหนดโทษปรับของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลของสหรัฐอเมริกาคะ

แยกการลงโทษของบุคคลดังกล่าวออกจากกัน โดยนิติบุคคลจะมีการกำหนดโทษปรับที่สูงกว่า บุคคลธรรมดาถึงเท่าตัว แต่อย่างไรก็ดีสหรัฐอเมริกาที่มีการนำโทษปรับตามวันและรายได้ มาใช้ บังคับอยู่บ้าง โดยมีการทดลองใช้ในบางรัฐก่อน และใช้บังคับในบางรัฐ เช่น รัฐนิวยอร์ก เป็นต้น

จากการศึกษาการทั้งหมดที่กล่าวมา จึงทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีและหลักการ ต่าง ๆ รวมตลอดถึงกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ในการแก้ไขปัญหาค่าปรับการใช้โทษปรับใน ความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ เพื่อที่จะได้เสนอแนะแนวทางแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 กฎหมายของประเทศไทยให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันมากที่สุด

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ได้วิเคราะห์ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ ของประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่าการบังคับใช้โทษปรับในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้น และมาตรา 70 ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรอง ยังไม่สามารถที่จะยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมี ประสิทธิภาพ และเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลทุก ประเภท ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

ประการแรก ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับแบบตายตัวในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 เนื่องจากเป็นการ กำหนดโทษปรับแบบตายตัว จึงไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดที่มีมูลค่าความ เสียหายสูงได้ โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีที่ได้รับประโยชน์จากการกระทำ ความผิดเป็นจำนวนมาก การกำหนดโทษปรับแบบขั้นสูงขั้นต่ำในความผิดดังกล่าว ส่งผลทำให้การ ลงโทษปรับเกินไปกว่าที่กฎหมายกำหนดไม่ได้ จึงขอเสนอแนะให้มีการนำระบบการปรับตามวัน และรายได้ (Day Fine) หรือ การปรับโดยคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจ มาปรับใช้ในความผิดละเมิด ลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 โดยนำแนว ทางการบังคับใช้โทษปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) ของสาธารณรัฐฟินแลนด์ และ ราชาอาณาจักรสวีเดน มาใช้บังคับร่วมกับการลงโทษปรับแบบตายตัวที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นทางเลือกในการลงโทษปรับอย่างหนึ่งและลดข้อจำกัดของการลงโทษปรับแบบตายตัว

ประการที่สอง ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจ ของบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 เนื่องจากการลงโทษปรับในความผิดดังกล่าวไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจ ของบุคคล จึงให้ผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันได้รับผลร้ายจากการกระทำ

ความผิดที่ต่างกัน โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่น้อยกว่าผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีเป็นการธรรมดา ซึ่งส่งผลทำให้ผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีแนวโน้มที่อาจกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ เนื่องจากไม่เจ็บทรมานจากการกระทำความผิด ประกอบผลประโยชน์จากการกระทำความผิดที่ได้รับ ส่วนผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีก็จะได้รับผลร้ายจากการกระทำความผิดที่มากกว่าผู้กระทำความผิดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า ในความผิดเดียวกัน การกระทำเดียวกันและความร้ายแรงของการกระทำความผิดเดียวกัน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้มีการนำระบบการปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) หรือการปรับโดยคำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจ มาปรับใช้ในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 เช่นเดียวกับประการแรก เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลทุกประเภทและได้รับผลกระทบจากโทษปรับที่เท่าเทียม ซึ่งจะส่งผลทำให้ยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดได้ดีขึ้น โดยนำแนวทางการบังคับใช้โทษปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) ของสาธารณรัฐฟินแลนด์และราชอาณาจักรสวีเดน มาใช้บังคับร่วมกับการลงโทษปรับแบบตายตัวที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นทางเลือกในการลงโทษปรับ อีกทั้งยังเป็นการลงโทษปรับที่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลและทำให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียม

ประการที่สาม ปัญหาการบังคับใช้โทษปรับกับบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 ซึ่งในความผิดดังกล่าวยังไม่มีการแยกการกระทำความผิดดังกล่าวออกจากกัน เนื่องจากนิติบุคคลย่อมมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีกว่าบุคคลธรรมดาเป็นการทั่วไป และการกำหนดโทษปรับไว้ในความผิดเดียวกันอาจส่งผลทำให้การบังคับใช้โทษปรับไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดของนิติบุคคลที่มีมูลค่าสูงได้ จึงขอเสนอแนะแนวทางให้มีแยกการกระทำความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลออกจากกัน โดยอาจกำหนดบทลงโทษการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้นของนิติบุคคลเป็นมาตรา 69/2 และอาจกำหนดบทลงโทษการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรองของนิติบุคคลเป็นมาตรา 70/2 ตามแนวทางการบังคับใช้โทษปรับแก่บุคคลธรรมดาและนิติบุคคลของสหรัฐอเมริกา

จากที่กล่าวมาทั้งสามประการดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่าให้มีการนำระบบการปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) มาปรับใช้ในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69 และมาตรา 70 สำหรับบุคคลธรรมดา และแยกการกระทำความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลออกจากกัน โดยมีการกำหนดบทลงโทษสำหรับนิติบุคคล เป็นมาตรา 69/2 ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้น และมาตรา

70/2 ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ชั้นรอง โดยผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, 70, 69/2 และ 70/2 ดังต่อไปนี้

1) ในส่วนความผิดเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ชั้นต้นของบุคคลธรรมดาตามมาตรา 69 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จากเดิมกำหนดไว้ว่า

“มาตรา 69 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

โดยทำการแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

“มาตรา 69 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือปรับตามวันและรายได้

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือปรับตามวันและรายได้”

เหตุผลการแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากการบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวเป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว และเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล ทำให้ผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษปรับเดียวกันได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน และอาจกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ จึงให้การบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวในปัจจุบันไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว

2) ในส่วนความผิดเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ชั้นรองของบุคคลธรรมดาตามมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จากเดิมกำหนดไว้ว่า

“มาตรา 70 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

โดยทำการแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

“มาตรา 70 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท หรือปรับตามวันและรายได้”

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือปรับตามวันและรายได้”

เหตุผลการแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากการบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวเป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว และเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล ทำให้ผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษปรับเดียวกันได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน และอาจกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ จึงให้การบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวในปัจจุบันไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว

3) ในส่วนความผิดเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ขั้นต้นของนิติบุคคล

ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 69/2 ต่อจากมาตรา 69 ซึ่งเป็นการกระทำเช่นเดียวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้นของบุคคลธรรมดา แต่จะไม่กำหนดโทษปรับและโทษจำคุกว่าเป็นจำนวนเท่าใดเพื่อเป็นการศึกษาค้นคว้าต่อไป แต่ยังคงให้มีการนำโทษปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) มาปรับใช้ โดยมีแนวทางดังนี้

จากเดิมกำหนดไว้ว่า

“มาตรา 69 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

โดยทำการแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

“มาตรา 69/2 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามมาตรา 27 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 30 หรือมาตรา 52 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ (.....)บาทถึง(.....)บาท หรือปรับตามวันและรายได้

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ (.....) ถึง (.....)ปี หรือปรับตั้งแต่ (.....)บาทถึง (.....)บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือปรับตามวันและรายได้”

เหตุผลการแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากการบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวเป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว และเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล ทำให้ผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษปรับเดียวกันได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน และอาจกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ โดยเฉพาะนิติบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าบุคคลธรรมดาเป็นการทั่วไป จึงให้การบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวในปัจจุบันไม่สามารถยับยั้งป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว

#### 4) ในส่วนความผิดเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ชั้นรองของนิติบุคคล

ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 70/2 ต่อจากมาตรา 70 ซึ่งเป็นการกระทำเช่นเดียวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ชั้นรองของบุคคลธรรมดา แต่จะไม่กำหนดโทษปรับและโทษจำคุกว่าเป็นจำนวนเท่าใดเพื่อเป็นการศึกษาค้นคว้าต่อไป แต่ยังคงมีการนำโทษปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) มาปรับใช้ โดยมีแนวทางดังนี้

จากเดิมกำหนดไว้ว่า

“มาตรา 70 ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

โดยทำการแก้ไขเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

“มาตรา 70/2 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ (.....) บาทถึง (.....) บาท หรือปรับตามวันและรายได้

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ (.....) ถึง (.....) ปี หรือปรับตั้งแต่ (.....) บาทถึง (.....) บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือปรับตามวันและรายได้”

เหตุผลการแก้ไขเพิ่มเติม เนื่องจากการบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวเป็นการกำหนดโทษปรับแบบตายตัว และเป็นการบังคับใช้โทษปรับที่ไม่สอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล ทำให้ผู้กระทำความผิดที่ได้รับโทษปรับเดียวกันได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน และอาจกลับมาก่อทำความผิดซ้ำได้ โดยเฉพาะนิติบุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าบุคคลธรรมดาเป็นการทั่วไป จึงให้การบังคับใช้โทษปรับในความผิดดังกล่าวในปัจจุบันไม่สามารถยับยั้ง



ป้องปรามการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว

จากการที่กล่าวมาตามแนวทางเสนอแนะแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายข้างต้นนี้เป็นแนวทางการนำระบบโทษปรับตามวันและรายได้ (Day Fine) มาปรับใช้เป็นโทษปรับทางเลือกอย่างหนึ่ง เพื่อให้มีความสอดคล้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลและความร้ายแรงของการกระทำความผิด และกำหนดให้มีการลงโทษปรับของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลออกจากกันในความผิดละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์ แต่ตามสารนิพนธ์นี้ไม่ได้ศึกษาถึงแนวทางในการกำหนดวันปรับและรายได้ของผู้กระทำความผิดว่าควรจะเป็นจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสมกับผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นแนวทางต่อไปที่ผู้สนใจจะทำการศึกษาเพื่อต่อยอดในการนำระบบปรับนี้มาใช้กับกฎหมายของประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับสถานะทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอแนะนำให้มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโทษปรับ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับการนำระบบปรับนี้มาใช้อย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น